

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 280. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992358306704/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

sit fulde Skyts. — *Dog disse Stridigheder angaar ikke Dig, men Russerne og Buonaparte angaar Dig meget.* Det er som bestræbte hun sig for at holde de store Interesser vaagne hos Datteren, netop da de var ifærd med at dø bort hos hende selv. Saa er det, hun bliver gift med Schelling og tiltret ind med alt det Bestaaende i den store klerikale Røde Bayern.

Mange betydelige Mænd har forgæves stræbt at bringe de Kvinder, de elskede, til at dele deres Interesser. Men jeg ved ingen værre Anklage mod begavede Mænd og kender intet kraftigere Tegn paa deres Svaghed end det, at de langtfra at hæve de Kvinder, som har hengivet sig til dem og fulgt dem, har draget dem nedad, har berøvet dem deres højeste Interesser og bedste Sympatier, og givet dem smaa og smaalige derfor. Denne Anklage rammer og maatte ramme Romantikerne. De har behandlet de store Kvinder, gode Guder skænkede dem, som de store Ideer, de modtog i Arv, de har berøvet dem det store frisindede, sociale og politiske Præg og gjort dem først romantiske og literære, saa angerfulde og saa katolske.

VIII

Det var meget langt fra, at de forbundne Romantikere med Tilfredshed saa *Lucinde* komme frem. Novalis er endda den af dem, som forholder sig mest anerkendende. Han finder, at der gives faa saa personlige Bøger, mener, at man i den kan iagttage Bevægelserne i Forfatterens Indre saa nøje, som de kemiske Kræfters Spil ved et Stykke Sukkers Opløsning i et Glas Vand. Det foruroliger ham noget, at der i *Lucinde* hersker en Svimmelhed, som gør det tænkende Menneske til Drift og Naturkraft alene og som betager Læseren saaledes, at han maa interessere sig for et blot vellystigt Instinkt. Han finder endvidere det Hele hverken let og simpelt nok eller tilstrækkeligt rent for Skolestøv. Men han roser, at der ikke mangler «romantiske Akkorder», og det er ikke saa meget Indholdet som Formen, han har imod.

Straks efter den første Gennemlæsning skriver han til Caroline Schlegel: «Paa Ideerne er der Intet at udsætte; men der er ligefuldt adskilligt i Udtryksmaaden, som synes mig laant fra Krates [Cynikeren]. Dog det Krav: Vær cynisk! er jo endnu